

KNBSZ főigazgatói levél

Tisztelt Felderítők, Tábornok, Tiszt és Altiszt Hölgyek és Urak, Bajtársaim!

November 11-ét, a Felderítők Napját eddig hagyományainkat őrizve ünnepeltük, ám a mostani járvány szokásainkat – ha ideiglenesen is – felülírta. Ünnepelni és megemlékezni viszont mindenképp fogunk, hogy megerősítsük, hogy összetartozunk és nem feledkezünk meg fontos napjainkról.

A Felderítők Társasága mindig aktív szervezetként működött, és ide tartozni külön megtiszteltetést, a rendezvényeinken részt venni pedig mindig különleges örömet jelentett.

Bár a közös megemlékezés örömétől az idén a COVID megfosztott bennünket, kis csoportokban, illetve írásban emlékezünk meg nagyszerű felderítő és hírszerző elődeinkről, az eltelt időszakban végzett munkánkról és a további terveinkről.

A Felderítők Társaságának minden tagja hatalmas szakmai tudással, mély elkötelezettséggel és a végrehajtott közös feladatok során összekovácsolódott bajtársiassággal éli mindennapjait, tudatában annak, hogy egy különleges csoporthoz tartozik, amelyet sokan tisztelnek és becsülnek.

A Felderítők Társasága volt mindig is az a közösség, amelyik a Honvédség felderítő és hírszerző tagjait összefogta, a szakmai munkában összekovácsolódott bajtársi közösséget tovább vitte, megőrizte és mindent megtett azért, hogy a különleges tudású és tapasztalatú embereknek ez a csoportja valódi közösségként funkcionáljon.

Mivel a felderítőket minden országban és minden hadseregben kiemelten művelt, nagy tudású emberekként tartja számon a közvélemény, hadd idézzem Kodály Zoltánt, amikor a Felderítők Társasága által a felderítő kultúra megőrzéséért és a fiataloknak való átadásáért végzett áldozatos munkáját és annak eredményeit dicsérem: „... A kultúrát nem lehet örökölni. Az elődök kultúrája egykettőre elpárolog, ha minden nemzedék újra meg újra meg nem szerzi magának”.

A Felderítők Társaságának ezen cél érdekében végzett áldozatos, töretlen munkájáért november 11., a Felderítők Napja alkalmából köszönetemet fejezem ki és kívánom, hogy a COVID okozta nehéz körülmények között is, azok ellenére is folytassák azt a magas színvonalú és eredményes munkát a magyar katonai felderítés érdekében, ami a Honvédségen belül is, de, nyugodt szívvel mondhatjuk, egész társadalmunkon belül is egyedülálló, más által nem helyettesíthető, vagy pótolható.

Tisztelettel

Dr. Béres János altábornagy

KNBSZ főigazgató

FTE elnöki levél

Tisztelt Bajtársaim!

Kedves Barátaim!

Bizonyára tapasztaltátok, hogy a vírusveszély miatt kihirdetett szabályzók életbelépése óta (2020. március 15.), rendszeres programjaink helyett, csak két, viszonylag szűkebb körben tartott programot tudtunk szervezni tagjaink számára.

Hamarosan közeledik hagyományosan kiemelt érdeklődésre számot tartó éves rendezvényünk, a Felderítők Napja alkalmából már hosszú idő óta évente megtartott ünnepi megemlékezésünk időpontja. Nehéz szívvel tájékoztatlak Benneteket, hogy egymás féltése és egészségének védelme miatt, a Stefánia Palota Regiment éttermében előzetesen ez év november 8-ra tervezett rendezvényünket – az intézmény vezetésével és elnökségünk több tagjával folytatott konzultációt követően – le kellett mondanunk.

Kötelességünknek éreztük azonban, hogy egy eddig szokatlan módon ugyan, de mégiscsak megemlékezzünk legnagyobb szakmai ünnepünkről, a Felderítők Napjáról. Tiszai Gyula ny. ezredes bajtársunk vállalta, hogy az eredetileg tervezett rendezvényen az ünnepi beszédet elmondja. Arra gondoltunk, hogy ezt a megemlékezést most írásos formában juttatjuk el Hozzátok, ami segíteni fog felidézni az ünnepet és az elmúlt évek közös rendezvényeinek hangulatát is.

Természetesen tisztában vagyunk vele, hogy még egy ilyen kitűnő írás sem pótolja a személyes találkozások, a jóízű beszélgetések, a meghitt légkörű ünneplés élményét, mégis arra kérlek Benneteket, hogy fogadjátok olyan szeretettel Tiszai Gyula Bajtársunk megemlékező sorait, mint amilyen szeretettel ő azt elkészítette számunkra!

Sajnálatos módon, az októberre tervezett klubrendezvényünket is le kellett mondjuk (anyagát készülő Évkönyvünkben olvashatjátok majd). Bízunk abban, hogy – ha szűkebb körben is – a decemberre tervezett klubrendezvényünket és elnökségi ülésünket sikerül megtartanunk.

Reméljük, hogy a vírusveszély elmúltát követően ismét egészségben és a megszokott érdeklődés mellett ott folytathatjuk majd közös munkánkat, ahol azt a járvány kirobbanásakor félbeszakítottuk.

Kérlek Benneteket, hogy vigyázzatok Magatokra, Szeretteitekre, vigyázzunk egymásra!

Megértéseteket köszönöm!

Budapest, 21020. október 25.

Az Elnökség nevében tisztelettel és barátsággal:

Dr. Tömösváry Zsigmond ny. dandártábornok

elnök s.k.

ÜNNEPI BESZÉD A FELDERÍTŐK NAPJÁN

Tisztelt Tagtársaim!

November 11-ike a felderítők számára fontos nap, mert a katonai felderítők fegyvernemi ünnepe. Ezen a napon emlékezünk meg Szent Mártonról, a felderítők védőszentjéről, de ezen a napon kerül adományozásra a Koncz Mártonról elnevezett szakmai díj is, amellyel a Rákóczi-szabadságharc legendás hírszerzőjének emléke előtt is tisztelgünk. A fegyvernemi nappal tisztelettel emlékezünk azon hős felderítőkre, akik történelmünk korábbi, vagy legújabb kori időszakában életüket áldozták hazájukért. Emellett, köszöntjük azokat a felderítő bajtársakat, akik e fontos és különleges fegyvernem kötelékében teljesítettek, vagy teljesítenek ma is felelős szolgálatot a Katonai Nemzetbiztonsági Szolgálat és elődszervezetei, vagy a Magyar Honvédség állományában.

Ha jól számolom, 15. alkalommal ünnepeljük az Egyesület kötelékében a Felderítők Napját. Készülve a mai beszédre, átolvastam, hogy miről szóltak elődeim az ünnep kapcsán, hogyan közelítették meg a témát, mit hangsúlyoztak, illetve mit üzentek a jövő nemzedéknek. Én is, szakmai életutam tapasztalatait felhasználva, talán kicsit egyéni módon szeretnék hozzájárulni a beszédgyűjteményhez, amit talán egyszer érdemes lenne egyben is megjelentetni, illetve akár az oktatásban is felhasználni.

Amikor gondolkozni kezdtem mondandómról, azon meditáltam, hogy miben különbözünk mi, felderítők, a többi katonától, mit lehet kiemelni többletként, illetve az átlagtól eltérőként.

Tudjuk, hogy az emberi faj (kialakulása során, a csúcsragadozókkal összehasonlítva) nem volt különösebben erős lény, gyűjtögetésből, növényi eredetű táplálék beszerzéséből, illetve kisebb állatok elejtéséből tartotta fenn magát. A fejlődés során erejét az adta, hogy nem egyedenként, hanem csoportban, szervezeten vadászott, amivel képessé vált nagyobb, nála jóval erősebb zsákmányt is elejteni, miközben megvédte magát a zsákmánnyá válástól. Bizonyára lehettek közöttük olyanok is, akik a többiektől jobb képességekkel rendelkeztek a zsákmány felkutatásában, ezért nekik elsősorban azt nem elejteniük kellett, hanem a pontos helyüket felkutatni és meghatározni. A fejlődés eredményeként az ember társas, illetve társadalmi lényé vált, munkamegosztásban dolgozik. Ez az elv a haderőben is érvényesül. A mai katonák sem egyedül, elszigetelten, hanem egymásra utalva, kötelékben harcolnak. Szoros együttműködésben végzik feladataikat, melynek során támogatják, bátorítják egymást.

Működik közöttük egy sajátos összetartozás, viszi őket a lelkesedés, a lendület, de hat rájuk a pánik, vagy a csüggedés is.

Nem lebecsülve a nagyobb kötelékekben harcoló különböző fegyvernemek katonáinak bátorságát, fontos megjegyezni, hogy voltak és ma is vannak olyan harctéri szereplők, akik nem élvezhetik a jelentősebb létszámú kötelékek által nyújtott biztonságot, lendületet, hanem a fő erőktől kikülönítve, egyedül, esetleg kisebb csoportokban tevékenykednek, ahol bizony sokszor kizárólag önmaguktól függ, hogyan teljesítenek. Ezeket a katonákat, alegységeket felderítőknak (esetleg különleges műveleti erőknak) hívják. Tevékenységükhöz bátorságra, a felelősség- és az áldozatvállalás különös fokára van szükség. Míg a kötelékben folytatott harctevékenység legtöbbször gondosan előre megtervezett és vezetett, addig a felderítők munkája sokszor nem kiszámítható, rögtönzött, saját elhatározására kell támaszkodjon. Ilyen alkalmakkor a felderítőnek **a bátorítást, a kitartást kizárólag önmagából kell merítenie.**

Másik jelentős különbség, hogy egy-egy személy, vagy kisebb csoport is jelentős hatást gyakorolhat a fegyveres küzdelem kimenetelére. Megakadályozhatja az ellenség fölénybe kerülését, illetve váratlan támadását, megóvhatja a saját erőket a nagy veszteségtől, lerövidítheti a háborút, előkészítheti a békekötést. Mindezekre a történelemben számos példa található, illetve arra is, hogy a felderítés elhanyagolása milyen katasztrófákhoz vezetett.

Az egyéni, illetve a kis szervezeti kötelékekben elérhető sikerek egyaránt jellemzőek a HUMINT, és az egyéb technikai, illetve tudományos felderítési nemek állományára is. Kiemelendő tehát **az egyéni teljesítmény fontossága.**

Az egyéni teljesítmények fontosságának hangsúlyozására néhány példát is említenék. Elsőként Koncz Mártonról beszélek, tevékenységét kissé részletesebben, mai szemmel értékelve.

Koncz Márton típusú hírszerzők ma is léteznek, nélkülözhetetlen tagjai a HUMINT erőkkal folytatott információszerzésnek. Kategóriájukat tekintve lehetnek hírszerzők, megnyertek és az általuk vezetett ügynökök. Az ügynökök rendkívül fontosak, de itt természetesen nem őket, hanem a beszerzőiket ünnepeljük. A HUMINT-erők értéket az adja, hogy képesek és hajlandók eljutni olyan térségekbe ahová külföldi nem, vagy csak nagy kockázattal juthat el, és meg tudnak szerezni, figyelni, illetve kérdezni olyan információkat is, amire egy átlagembernek, különösen idegennek, nincs lehetősége.

Ilyen ember volt Koncz Márton is, aki az 1704–1705 közötti időszakban, mint tallói lakos, viszonylag szabadon mozgott a Csallóköz – a *Morva határ és a Fehér hegyek* (nagyjából a mai Pozsony – Nyitra – Nagyszombat – Trencsén) térségében. Hiteles, megbecsült, középkorú, átlagos

megjelenésű, jó fellépésű és beszédkézségű iparos, vízimalom tulajdonos volt. A bibliát jól ismerte, „látnoki adottságokkal” is rendelkezett.

Felderítő tevékenysége a nagyszombati csatát megelőző hónapokhoz, illetve az azt követő mintegy fél évhez köthető. Bercsényi Miklós, kuruc főgenerális rendszeres felderítést szervezett a térségben, elsősorban lovasjárőrök alkalmazásával. Koncz Márton azonban átjutott a gróf Siegbert Heister császári tábornagy által vezetett osztrák erők vonalain és bejutott az ellenség táboraiba is. Képes volt részletes adatokat jelenteni az erők létszámáról, felszereléséről, illetve (beszélgetés és beszélgetés útján) szándékairól is. Kezdetben a helyi kuruc alakulatok parancsnokait informálta, de pontos adatszolgáltatásai alapján, 1704 nyarán, Bercsényi is felfigyelt rá, és a továbbiakban személyesen foglalkoztatta. Rákóczinak írott jelentéseiben „Habakkuk” fedőnéven hivatkozik rá. A nagyszombati csata előtt – a részletes és pontos adatok szolgáltatása mellett – jelezte Bercsényi számára, hogy a felvonult Kuruc-erők állományában lévő két német zászlóalj nem megbízható, átállásukra lehet számítani.

A csatára Bercsényi rendkívüli profizmussal készült. A jól szervezett felderítés, és nem utolsósorban „Habakkuk” információi alapján, ismerte az osztrák haderő létszámát és fegyverzeti adatait, szándékaikat, folyamatosan követte mozgásukat, számára kedvező terepre „terelte” őket, ahol az elsősorban lovasságában erős kuruc haderő reális eséllyel szállhatott szembe a profi osztrák gyalogsággal.

A kurucok a csatát ugyan elveszítették, viszont az osztrákok sem nyerték meg, mert a kuruc erők nem semmisültek meg és továbbra is fenyegetést jelentettek Bécs számára. A csata fordulópontját az adta, hogy az ellenséges vonalon már áttört magyar lovasság, a siker kimélyítése helyett, megállt a hadtáp-készleteket fosztogatni. Másrészt, a magyar gyalogság vonalaiban, a németek átállása miatt – amiről „Habakkuk” jelentett, de még csak óvintézkedéseket sem tettek – zavar támadt és menekülni kezdtek, ami általános pánikká fokozódott. Heister, a zavart kihasználva, megfordította a már veszni látszó csatát.

„Habakkuk” a csata után is aktív maradt. Bercsényi leveleiben legutoljára 1705. augusztus 3-án találjuk nyomát annak, hogy „Habakkuk” prófétájával beszél. A következő hír róla az, hogy egy éjjel Bruck tájékán, a császári tábor közelében ólálkodott, felismerték, elfogták és Pozsonyba kísérték.

Bercsényi megkísérelte kicserélni, azonban az nem járt sikerrel. Koncz Mártont a pozsonyi császári haditörvényszék halálra ítélte és kivégeztette (felnégyelték).

Így lett a magyar nemzeti ügy vértanúja az ábrándos tallósi molnár, a prédikátori hajlamokkal megáldott jövendőmondó, Bercsényi ügyes kéme. Sajátos lelkületénél fogva rendületlenül hitt

elhivatottságában, a kémkedést (hírszerzést) szinte szenvedélyből űzte. Azok közé a hírszerzők közé tartozott, akik lelkesedésből, önzetlenül szolgálták megbízóikat és csakis nekik szolgáltak.

A bukás okait, 315 évvel az események után vizsgálva, az alábbiak állapíthatók meg:

a.) Az esemény „Habakkuk” felismerésével kezdődött. Nem tudjuk mi alapján, illetve miért ismerték fel. Talán látták máskor is a tábor környékén, vagy ismételt megjelenéseire nem volt elfogadható története (legendája).

b.) Középkorú, gyenge fizikumú, átlagos megjelenésű ember volt, ami alapján nem lehetett feltűnő, de csak addig, amíg meg nem szólalt, illetve kapcsolatba nem lépett valakivel, mert sajátos szóhasználata, modora, illetve mondanivalója volt. Ha a beszéltetés módszerét használta, márpedig szüksége volt rá, akkor ez sajátos stílus nyomot hagyhatott.

c.) Nem tudjuk, hogy már helyszíni elfogásakor megbukott, vagy csak előállítását követően Pozsonyban azonosították, átvizsgálva a gyanús alakok személyleírását, akik között ő is szerepelt.

d.) A fennmaradt írásokban az olvasható, hogy rendszeresen megjelent, illetve ismert volt a kuruc táborokban, mint eredményes kém. Miután Bercsényi felfedezte, többször megfordult főhadiszállásán, jelen volt a haditanács megbeszélésein, mellette lovagolt, illetve a tisztek körében is népszerű volt. Tehát személye viszonylag széles körben ismert volt kuruc körökben.

e.) Esetleg a kurucoktól átállt, átszökött, elfogott személyek is beszélhettek róla. Nem elképzelhetetlen ez a feltételezés sem, mert tudunk átállókról. A Bercsényi hadából átállt két német zsoldoszászlóalj parancsnoka (Scharudi alezredes és Brémer) is ismerhette, a hadi-tanácskozásokról, így átállásukat követően beszámolhattak Koncz Mártonról is.

f.) Koncz Márton elkövethetett hibákat is, melyek alapján gyűltek róla az adatok (vagy pedig rossz időben volt rossz helyen és egy buzgó személy előállította).

Összességében megállapítható, hogy sok kockázati tényező észlelhető Koncz Márton felderítő tevékenységével összefüggésben, ami bukását okozhatta. A fellelhető adatokat elemezve, nagy valószínűséggel kijelenthető, hogy bukását árulás, vagy ismertsége (népszerűsége) és sajátos stílusa okozhatta. Mindezek természetesen semmilyen módon sem kisebbitik bátorságát és a haza függetlensége iránt érzett elkötelezettségét. Felderítő tevékenysége azért volt fontos, mert Bercsényi, az osztrák erők pontos ismerete alapján, olyan csatateret választhatott, ahol a terep adottságait kihasználva ellensúlyozhatta a kuruc gyalogság és tűzértség gyengéit, és kihasználhatta lovassági fölényét. Az ütközetet gyakorlatilag már megnyerte, azonban a fegyelmeztelenség és a német zsoldosok átállása annak végső kimenetelét megfordította.

Koncz Márton szakmai múltjának felidézését követően, szeretném felidézni a történelem néhány fontos – különböző szakterületen tevékenykedő – hírszerzőjének tevékenységét.

Elsőként **Joseph John Rochefort fregattkapitány** nevét említeném, aki az amerikai haditengerészet **rejtjelmegfejtője** volt. Pearl-Harbourban települt csoportjával, 1942-ben, feltörte és megfejtette a japán flotta rejtjelzési rendszerét és felderítette a Midway-szigeteki amerikai légi bázis elleni támadási szándékát és előkészületeit, amivel jelentős mértékben hozzájárult ahhoz, hogy a túlerőben lévő japán flotta négy anyahajójának megsemmisítésével, az Amerikai Egyesült Államok számára kedvezőbbé váljanak az erőviszonyok a Csendes-óceánon. Az esemény példaértékű bizonyíték volt arra, hogy a túlerő önmagában nem biztosíthatja a győzelmet, főként akkor, ha ahhoz az ellenfél lenézése, illetve a felderítés elhanyagolása párosul. A japánok ugyan körültekintő felderítést terveztek, azonban a végrehajtás során kiesett kapacitásaikat nem pótolták, és az emiatt felderítetlen ellenséget úgy kezelték, mintha az nem is lett volna ott.

Feltehetően mindenki olvasott a **Dóra** fedőnévre hallgató **Radó Sándorról**. Az általa vezetett, Svájcban működő szovjet rezidentúra – a német hátországi és logisztikai parancsnokságokon működtetett források útján – 1943-ban rendkívül fontos információkkal látta el a szovjet vezérkart, kiemelten a kurszki hadművelet időszakában. Ezzel hozzájárult a német áttörés sikeres megakadályozásához, illetve a német hadászati támadóképesség elvesztéséhez. 1944-re a rezidentúra, az összeköttetés összeomlása miatt, működésképtelenné vált (német nyomásra rádiósaikat bemérték és letartóztatták) ezért a felderítési adatokat nem már tudták Moszkvába továbbítani.

Szeretném megemlíteni **Constance Babington Smith légi-fénykép elemző** nevét is, aki 1940-ben került a brit királyi légierő légi-fénykép elemző részlegéhez. Képességei alapján (a röntgenszemű jelzővel illettek) rövidesen az új technikai képességeket fejlesztő objektumok, illetve az új típusú eszközök felderítésére és azonosítására szakosodott 11 fős részleg vezetője lett. A vezetése alatt álló csoport határozta meg a balti partvidéken lévő Peenemünde-i bázis rendeltetését, majd 1943-ban, a felvételek elemzése során bizonyították, hogy ott gázturbinás, sugárhajtóműves (Me 262), illetve rakétahajtású repülőgépeket (Me 163) tesztelnek. 1943 novemberében észlelték a V1, majd később V2 kísérleteket. A felderítési eredmények a brit fejlesztőket a fenyegetés ellensúlyozására ösztönözték. A bázisra mért ismételt légicsapásokkal hónapokkal visszavetették a fejlesztést és az eszközök rendszerbe állítását, illetve sorozatgyártását.

A neves felderítők között szólnom kell **Alan Mathison Turing** brit **matematikusról** (1912–1954), a modern számítógép-tudomány egyik atyjáról is. A második világháború alatt nagyon fontos résztvevője volt annak a Bletchley Park-i kódtörő csoportnak, amely a nácik hírhedt Enigmáját törte fel. Matematikai képességeivel elősegítette mind az Enigma kódjainak feltörését, mind pedig a „Hal” nevű géptáviró rejtjeleinek megfejtését. Ezek a tapasztalatok nagy hasznára voltak a Colossus nevű digitális számítógép megalkotásakor. Turing aktívan részt vett a „Bomba” fedőnevű gép fejlesztésében

is, aminek segítségével az Enigma üzeneteinek kulcsát keresték meg (a kulcs segítségével az aznapi Enigma üzeneteket tudták megfejteni). Ezek az elektromechanikai eszközök, az úgynevezett „Enigma-gépek”, képesek voltak nagy sebességgel ellenőrizni az Enigma-rotorok különféle beállításait, így kizárva a lehetséges beállítások nagy részét. Ebből adódóan „csak” a maradékot kellett manuálisan ellenőrizni. Így általában 3–6 órával az éjféle kódváltás után el tudták olvasni a német Enigma-üzeneteket. Az Enigma kódjainak megfejtése döntő jelentőségű volt a németek legyőzésében. Becslések szerint, Turing munkája Európában mintegy két évvel rövidítette le a második világháborút!

A hidegháború végén napvilágra került, és a sajtóban is részletesen publikált **Clyde Conrad** **ügy** azt demonstrálja, hogy a HUMINT egy jó lehetőséggel rendelkező ügynök beszerzésével, majd sikeres foglalkoztatásával olyan információk (hadműveleti tervek) birtokába kerülhet, amelyek ismeretében – egy esetleges fegyveres konfliktus esetében – hihetetlen kezdeti előnyökhöz és fölényhez lehet jutni.

A mai Koncz Mártonok

A hidegháború lezárását követően a déli határaink mentén kialakult fegyveres konfliktus fenyegetést jelentett hazánk számára is, és jelentős kihívás elé állította a felderítést. A konfliktus jellegéből adódóan az információk bizonyos hányada csak HUMINT módszerekkel – **elsősorban felderítők alkalmazásával, személyes megfigyeléssel, beszélgetéssel és beszélgetéssel** – volt beszerezhető az államhatár belső és külső oldalán, amit (hivatásos és speciális erők alkalmazásával) megfelelő eredményességgel sikerült teljesíteni.

A felderítés különféle nemei kiemelkedő képviselőinek példái meggyőzően bizonyítják, hogy viszonylag kis erők (csoportok), illetve néhány profi, vagy önkéntes, illetve civil hírszerző/felderítő, vagy a hírszerzésnek dolgozó tudós elkötelezettsége, bátorsága és egyéni teljesítménye rendkívüli hatással lehet az ország biztonságára, háborús konfliktus esetén a saját erők megóvására, illetve az ellenség legyőzésére.

Akik életútjuk során a felderítés/hírszerzés bármelyik komponensében dolgoztak, bizonyára átélték szakmai tevékenységük során, hogy nagyszerű érzés egy olyan közösséghez tartozni, amiben az ember nap, mint nap érzi, hogy tevékenysége fontos a haza biztonsága szempontjából. Jó értelemben véve olyan ez, mint a kábítószer-függőség. Ha az ember egyszer belekóstolt, már nem lehet abbahagyni, nyugdíjasként pedig elvonási tüneteket produkál. Ezt az érzést az Egyesület ma már obsitos tagjainak döntő többsége, úgy gondolom, már személyesen is megtapasztalta.

Természetesen, mi, felderítők akármilyen bátrak és eltökéltek vagyunk is, önmagunkban nem tudjuk megnyerni a csatát, ahhoz a harcolók tömegére és bátorságára van szükség. De nélkülözhetetlenek vagyunk az ellenség erejének és szándékainak feltérképezését illetően, ami a siker

egyik fontos záloga. Az ismeretlen ellen nagyon nehéz eredményesen küzdeni. Bizonyos mértékig a felderítőkre is érvényes Winston Churchill azon mondása, amit a brit alsóházban az angliai csatát megnyerő vadászpilóták teljesítményéről mondott:

„Az emberi viszályok történetében soha még ily sokan nem köszönhettek ily sokat ily keveseknek.”

Tisztelt Tagtársaim !

A mai napon, a Felderítők Napján, tiszteljük és hajtsunk fejet mindazon magyar felderítők és hírszerzők előtt, akik tisztességgel és becsülettel szolgálták a felderítő és a hírszerző szakmát, védték Magyarország függetlenségét, biztonságát, ha arra szükség volt, akár az életük árán is. A jelen és a jövő felderítőinek, hírszerzőinek pedig felelősségteljes feladatuk ellátásához kívánjunk sok erőt, egészséget, felderítő és katonasikereket.

Budapest, 2020. október 25-én

Tiszai Gyula ny. ezredes

Koncz Márton-díjas